

Dordtse Leerregels hoofdstuk 5 par 3

1 volharding 2 verootmoediging 3 verwondering

Gemeente,

Hoofdstuk 5 is de oogst. In dit hoofdstuk plukken we de vruchten van de vorige hoofdstukken. Als we die nog even op een rijtje zetten: hoofdstuk 1 ging over God de Vader en de uitverkiezing. Hij heeft van eeuwigheid Zich een Kerk verkoren uit het hele menselijke geslacht. Hoofdstuk 2 ging over God de Zoon, de Heere Jezus, en de verzoening. Hij stierf voor de Zijnen, de Hem gegevenen. Hoofdstuk 3 en 4 ging over de Heilige Geest en de wedergeboorte, de bekering. Dat dat Zijn werk is. Honderd procent onze verantwoordelijkheid, maar honderd procent Zijn werk. En zo komen zondaren tot geloof. Door wedergeboorte van de Heilige Geest.

Sommigen van u, van jullie, vonden het best wel eens moeilijk. We moesten goed ons best doen in het luisteren. En ik ben dankbaar dat u dat zo gedaan hebt met aandacht en trouw. En het was voor velen verrijkend, verwonderend en hemels onderwijs. Maar, er zijn er ook die het moeilijk vonden in ander opzicht. Moeilijk omdat u/jij misschien, er moedeloos van werd. Wanhopig zelfs. Het voelde voor u alsof het alles dichtsloeg. Hoewel je weet en gepreekt is dat het zo juist niet is, kan je er door aangevallen worden. We bidden om uitzicht op God en Zijn Evangelie. En sommigen dachten misschien: waarom moet het zo diep? Waarom moet je er zo diep over nadenken? Waarom moet je sowieso het over uitverkiezing hebben en moet je daarvan weten? Nu, één antwoord hebben we heel de tijd door al gegeven: met het oog op God: opdat God de eer zal krijgen. Dat God alleen alle eer ontvangt voor de zaligheid. Daarom moeten en mogen we ervan weten. Maar in hoofdstuk 5 komt het tweede antwoord: met het oog op ons. Aan de boom van de uitverkiezing groeit een vrucht. Een geweldige vrucht die de gelovigen mogen plukken. De vrucht van de volharding der heiligen.

1 volharding

Zo heet hoofdstuk 5 dan ook: Van de volharding der heiligen. De oogst, de vrucht van de vorige hoofdstukken. Heiligen zijn de gelovigen. Volharding betekent volhouden. Blijven volhouden tot het eind toe. Daar klinkt nog in mee dat er tegenstand is, tegenwind is. Maar ondanks dat houden de gelovigen het vol. Alle gelovigen zullen blijven gelovigen totdat zijn aan het einde van hun leven zijn. Totdat hun geloof overgaat in aanschouwen. Totdat zij ingaan in het Vaderhuis. Dat betekent heel eenvoudig dit. Als je vanavond gelooft. Je bent 12 of 18 en je mag

zeggen: ja, ik geloof. Ik zoek het leven buiten mezelf in Jezus Christus. En dat wordt wel bestreden en aangevallen, maar toch: de HEERE weet alle dingen Hij weet dat ik Hem liefheb. Ja? Dan kom je in de hemel! Dat duurt misschien nog 70 of 80 jaar, en misschien maak je nog van alles mee: ernstige ziekte, ongeluk met blijvende gevolgen, heel jong weduwe of weduwnaar, vervolging zoals nu in Noord Korea is: je komt in de hemel. Je zult geloven tot en met je laatste snik toe. Wie nu gelooft, komt ook in de hemel: gegarandeerd.

Want wat de Heilige Geest gewerkt heeft, dat kan en gaat niet stuk, dat houdt niet op. Dat is van Goddelijke makelij, dat houdt stand. Hij, Die een goed werk in je begonnen is zal het ook voleindigen. En wie de Zoon gekocht heeft, is altijd de Zijne. Laat Hij nooit weghalen. Ik heb voor u gebeden dat uw geloof niet ophouden zal. En wie de Vader verkoren heeft, die is eeuwig verkoren. Niemand zal ze rukken uit de hand van Mijn Vader. Je komt aan. Zing alvast maar: we gaan ten hemel in en erven Koninkrijken. Zing alvast maar: 'k Zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheer.

Stel je nou eens even voor dat dat niet zo zou zijn. Stel je voor: je zou kunnen geloven vandaag en morgen. Maar: je zou het altijd toch nog kwijt kunnen raken. Door enorme zware beproeving, of door hele dwaze beslissingen van jezelf. En je zou het geloof kwijt kunnen raken. En enkele dagen later komen te overlijden en je gaat toch nog verloren. Stel je voor dat dat zou kunnen. Nog verloren kunnen gaan. Nog eeuwig zonder God moeten zijn onder Zijn toorn. Als dat nog kon..... dan zou je toch eigenlijk krankzinnig worden? Ja, je zou er dan maar proberen niet te veel of nooit aan te denken, maar als je het goed zou beschouwen, zou je toch krankzinnig worden. Toch nog verloren kunnen gaan. Niet zeker weten. Of is dat misschien zo? Weet u het niet, weet je het niet? Of je naar de hemel of naar de hel gaat..... En stel je voor dat vannacht Jezus terugkomt..... Als je niet zeker weet of de achterdeur op slot is, ga je nog even uit bed vannacht om te controleren. Als je niet zeker weet of je de helledeur op slot zit.....blijf je dan rustig liggen en wacht je dan maar af.....? Als je het toch niet zeker weet.....

Maar die geloven zullen aankomen! Zullen volharden! Zeker weten en gegarandeerd! Dát geeft kracht en moed. Dat geeft moed om hier op te offeren en in dit leven jezelf te verloochenen. Dat geeft moed en kracht om hier het kruis te dragen. Als je 1 miljard tegoed hebt, zeker weten, och dan kun je toch wel een paar honderd euro missen en afstaan? Als je de eeuwige heerlijkheid tegoed hebt, dan kun je hier toch wel wat afstaan en opofferen? Dat weegt toch niet tegen wat er voor terug komt? Jezelf verloochenen, strijden tegen de zonde, je laten vervolgen, je laten roepen naar de derde wereld als je weet dat eeuwige

zaligheid je wacht, dan kan toch wel? Waarom zou je dan hier er alles uit willen en moeten halen en zoveel mogelijk moeten kunnen genieten.....

Hier gaat het dus over in hoofdstuk 5: dat de gelovigen altijd zullen blijven geloven. En eeuwig zalig zullen worden. Thuis zullen komen. Allemaal, zonder uitzondering. Dat kan niet anders en dat zal niet anders.

Nu gaat het in de eerste paragrafen van hoofdstuk 5 erover hoe dat kan. Hoe komt dat? Hoe komt het dan niet één gelovige het geloof kwijtraakt? Antwoord: niet omdat ik, maar omdat God. Niet omdat ik zo goed geloven kan en het geloof zo vasthoudt en zo volhoudt. Maar omdat God de gelovigen bewaart. De volharding komt door Gods bewaring. Want als ik daarvoor zou moeten zorgen, dan liep het zeker verkeerd af.

2 verootmoediging

Hoezo? Par 3 noemt twee redenen: aan de ene kant de overblijfselen van de inwonende zonde, aan de andere kant de aanvechtingen van de wereld en de satan. Sterke aanvallen en een heel zwakke verdediging. Want er zijn overblijfselen van de inwonende zonde. Want wat gebeurt er als je tot bekering, tot geloof komt? Je verandert van eigenaar. Je levenshuis. Denk aan een huis, een krot van een schuur eigenlijk. Eigendom van iemand die er geen zorg aan besteed. En allerlei ongedierte is er ingekomen. Ratten, muizen, mieren, vogels. Die hebben dat huis gekraakt eigenlijk. En doen er zich te goed en wonen er. Totdat iemand die bouwval koopt. En op zijn naam laat schrijven. Op dat moment horen die andere bewoners er niet meer in. Krakers hebben geen recht meer op het pand, het is overgegaan op een nieuwe eigenaar. Maar: maak dat die vleermuizen en ratten maar eens wijs. Die willen er blijven alsof er niks gebeurd is.

Ons levenshuis is in bezit gekomen van de duivel. En allerlei bewoners zijn er gekomen: zondige lusten en begeerten zoveel als er te begeren valt. Tegen elk gebod. Maar door geloof en bekering. Wordt het overgeschreven op naam van Christus. Zijn eigendom. Die bewoners hebben geen enkele verblijfsvergunning meer. Maar maak ze dat maar eens wijs. Overblijfselen der inwonende zonde. Die maar al te graag op de oude voet verder willen. En dagelijks doen ze hun invloed gelden. En in gedachten zondig ik, toch weer. Ik val. In gedachten of opwellingen scheld ik, kijk ik, begeer ik, denk ik, en soms zeg ik en doe ik..... En leggen mijn bidden en Bijbellezen lam, mijn verlangen en zoeken naar God, mijn liefde tot Jezus wordt aangetast zodat het niet zo zuiver en vurig is als ik zou wensen. Overblijvende zonde. Ik zie het steeds meer. Hoe

zwak ik ben. Zwak in zoeken, verlangen, bidden. Ik zou het zelfs zo er bij laten zitten. Ermee ophouden.

En dan zulke aanvallen! Van de wereld en de satan. Constant door. Aanvallen van allerlei soort. Dan is het verzoeking tot zonden, die zo trekken en aantrekken. Om het geloof mee te trekken. En dan weer verder trekken. Dan is het verleiding zo sluw, gewoon de drukte en het mooie van het leven dat me overspoelt en genoeg is. Om het geloof onder de spoelen. Dan weer verdrukking: er gebeurt iets ergs, het weegt zo zwaar en duurt zo lang. Om het geloof te laten breken. Dan weer is het aanvechting beschuldiging: dat het toch niet kan en toch niet voor mij is. Mijn schuld en onverbeterlijkheid en de uitverkiezing alles is tegen. Om mijn geloof weg te laten zinken in draaikolken van wanhoop. Dan weer is het vervolging die me dingen afneemt. Dat het me duur te staan komt: mijn baan, mijn vrijheid, mijn leven. Om het geloof af te laten zweren.

Wat blijft over? Roepen! Schreeuwen om hulp. Verootmoediging: Heere, ik geef alles weer prijs, ik zou me alles wat U gaf weer af laten nemen. Of inruilen voor aardig genot en zondig begeren. O Heere, help mij!

Par 3 zegt: de bekeerden zouden in de genade niet kunnen volhouden als zij aan hun eigen krachten overgelaten werden. Dat tekent het ware geloofsleven. Dat zegt: als het van mij afhing dan hield het een keer op. Dan zou het een keer bezwijken. Als mijn voornemen de diepste bron was, dan zou het een keer afgelopen zijn. Net als bij dat onderdeel van de christenreis van Bunyan. Ergens in dat boek komt christen in een groot paleis waarin verschillende kamers zijn. En in elke kamer krijgt hij onderwijs doordat hij iets te zien krijgt. In één van die kamers ziet hij een soort open haard. Die brandt. Maar er staat een man voor die de hele tijd water op het vuur giet. Emmer na emmer water gooit hij op het vuur. Daar kan vuur niet tegen. Dan is het vuur zo uit. Maar toch gebeurt dat niet: dat vuur blijft maar branden en branden. Hoe is het mogelijk!

Voelt u dat mee? Het vuur van het geloof is zo zwak. En de aanvallen van de wereld en de duivel zijn zo sterk. Het enige wat overblijft is: roepen, smeken. God te hulp roepen. Heere, houd het geloof in stand. Ik ben te zwak, de aanvallen te sterk. Houd Gij het vuur van geloof brandend. Anders gaat het uit. Het vuur van verlangen, belijden, zoeken, ijveren, het dooft, als U niet brandend houdt. Kent u dat? En hoe is het mogelijk denkt u dan: ik mag al twee maanden geloven. Al 2 jaar. Al 20 jaar. En wat daarin gebeurd is, en nog steeds mag ik geloven? Hoe kan dat?

Kijk maar, zei iemand tegen christen: loop maar mee naar de andere kant van de muur in een andere kamer. En toen zag christen dat er ook een man stond, en die goot voortdurend olie in het vuur. De hele tijd door. Brandstof voor het geloof. Zo gooit Christus voortdurend de olie van Zijn Geest in het geloof en daarom blijft het toch. Blijft het vuur toch branden, soms bijna uit, soms bijna gedoofd, maar het laait weer op. Kijk, zo komt dat! En ook de zwakste, de bevendste die komt er! Die altijd denkt: zie je wel, ik kan het niet, ik houd het niet vol, ja toch wel!

3 verwondering

Dat zegt het tweede deel van par 3. Maar God is getrouw! Maar God! Dat Hij in de genade hen eenmaal gegeven hen barmhartig bevestigt en ten einde toe bewaart. Want het is gegeven genade. Genade die doet geloven in Jezus Christus. Die het leven doet zoeken buiten jezelf in Hem. Dat is gegeven genade. Gegeven door God, naar Zijn voornemen. Naar Zijn eeuwig voornemen. En wat God Zich voorneemt dat gebeurt! En dat blijft ook! God blijft trouw aan Zijn voornemen. Zijn voornemen is de bron voor de rivier van mijn geloven. God zij dank. Als het toch andersom was. Dat mijn voornemen de bron was voor de rivier van Gods trouw. En als mijn voornemen stilstond, dan zou ook Gods trouw stilvallen. Vreselijk. Maar Gods voornemen is de bron. En die staat nooit stil, houdt nooit op. En daarom blijft mijn geloof gaande. Omdat het komt uit Zijn voornemen. O, als mijn voornemen toch de diepste wortel en bron was van mijn geloofsleven.....

Maar God zij dank: het geloof komt op uit Gods voornemen. Dat is het enige zekere. Dat moet je toch zeggen. Als je nou niet gelooft, Jezus niet kent, wat heb je dan zeker? Alles kan loslaten en overgaan. Je gezondheid, je beste vrienden, je bezit, je positie, je huwelijk, alles kan overgaan, voorbijgaan. Afbreken. In dit leven al. In het sterven absoluut. Niets is zeker. Tenzij, tenzij.....dat je Jezus kent, dan is er zekerheid: het geloof blijft. Het leven uit God blijft. Als je mist, niet kent, wat ben je arm, wat ben je ellendig. Niets wat zeker is. Niets waar je van op aan kunt. Daar moet je maar veel aan denken, net zolang tot je denkt: wie de Heere kent is zo goed af en ik verga hier van ellende en onzekerheid, ik zal opstaan en tot mijn vader gaan.

En God bevestigt in de eenmaal gegeven genade. Bevestigen is zoveel als vastmaken. Je bevestigt iets in de muur. Je draait een schroef er dieper en dieper in. Zo bevestigt God in de gegeven genade. Door alles wat er gebeurt zorgt Hij ervoor dat je hoe langer hoe meer beseft dat het alleen door genade is. Hoe langer hoe meer leer je dat alleen genade behoudt. Dat God echt alleen uit genade naar je heeft omgezien. Er is niets, niets in mij dat het waard was of ernaar vroeg. Dat God niets, niets in je gezien kan hebben voor Hij naar je toekwam en je

inwon. Dat je niets, niets van je zelf kunt en steeds weer genade nodig hebt. Voor alles. Ook voor het allerkleinste. Anders ben ik tot alles in staat en gooi ik alles weer overboord. Gena o God gena. Zo kom je vaster en vaster in de genade. God bevestigt je: Hij schroeft je hoe langer hoe steviger in genade. Alleen door Hem. Dat doet God barmhartiglijk. Tegen alles in. Ik maak het steeds naar dat Hij me zou laten vallen en het genoeg zou vinden en genoeg van mij zou hebben. Ik doe alles om hem tegen me in het harnas te jagen. Het is barmhartigheid waardoor Hij mij bevestigt in de genade.

Dat stempelt het geloofsleven. Par 2 noemde drie draden: dat we ons verootmoedigen voor God. Altijd reden tot ootmoed: Heere, weer U verdriet gedaan, weer tegen U gezondigd. Steeds weer en meer dat zien. En vluchten tot de Heere Jezus. Altijd maar weer. Altijd toevluchtnemend geloof. Altijd dezelfde beweging. Steeds dieper als het goed is. Jezus steeds meer nodig krijgen. En oefenen het vlees te doden: door te bidden en te overdenken Zijn liefde voor mij. Dat is geestelijk leven, geloofsleven. Meer en meer, dieper en dieper. En zo: zuchten naar het eindperk der volmaaktheid. Zuchten naar het einddoel. Zuchten van verlangen, zuchten van pijn en verdriet. En dat zuchten is niet vergeefs

En Hij bewaart ten einde toe. Dat is het Bijbelse woord bewaren dat ook bewaken in zich sluit. Bewaren en bewaken. Omdat Hij mij niet kwijt wil. Niet omdat ik zoveel waard ben en zo aantrekkelijk. En Hij mij niet missen kan omdat ik hem helpen moet. Nee, maar Hij bewaart me want ik ben Zijn eigendom, verkoren, gekocht en verzegeld. Iets wat je duur gekocht hebt wil je niet kwijt. Zoals Hij zegt: Mijn oog zal op u zijn. Altijd: wakend en bewarend. Als ik Hem niet zie, dan ziet Hij mij wel. Als ik Hem niet zie omdat ik niet eens kijk, of omdat ik zo verblind ben of omdat ik zo betraand ben, dat ik Hem niet zie. Hij ziet mij wel. Om me tebewaken. Hij wil mij niet kwijt. Zo bewaakt Hij mij. Tegen vijands macht en vrees'lijk woeden. Hij bewaakt. Met Zijn engelen houdt Hij de vijand tegen als het te zwaar wordt. Met Zijn Geest versterkt Hij mij tegen wat wel op me afkomt. Zo bewaart Hij mij in het geloof en einde toe. Des- noods langs enorme omwegen, desnoods door me van heel ver weg weer terug te halen. Maar: Hij bewaart.

Ten einde toe. Door alles heen. Door perioden van kruisdragen heen. Door perioden van vervolging heen. Door perioden van dementie en ziekte van Alzheimer heen. Door perioden van vreselijke vervlakking heen, door perioden van diepe, diepe vallen heen, door perioden van droevig afdwalen heen. Ja, wat ik doe om van Hem af te komen, Hij laat het niet toe. Ten einde toe bewaart Hij krachtig Zijn kracht is groter dan

alle aanvallen en sterker dan al mijn zwakheid en dwaasheid. Het plantje van het geloof kan verdorren, klein worden, maar sterft nooit af.

Geeft dat vertrouwen of niet? Dat Hij het zal voleindigen. Mag dat geen vertrouwen geven? Middenin in de aanvechting en strijd en beproeving? Mag dat hoop geven of niet? Voor iemand die denkt: ik kan helemaal niet geloven. Ik twijfel zo weer, ik schaam me zo weer, ik dwaal zo weer af, ik ben zo sterk niet, ik ben zo beïnvloedbaar. Hij bevestigt ten Hij versterkt. Zie maar naar het Heilig Avondmaal: daar verzegelt Hij het: Ik bevestig en bewaar. Ik voed en laaf. Ik sta garant voor het volhouden in het geloof. Wat erg als ik daaraan twijfel, als ik denk: het wordt toch niks, ik zal wel afhaken en er wel niet komen. Wat erg, om zo klein te denken van de Heere.

McCheyne heeft het ergens in Israel iets gezien wat hij een voorbeeld noemde. Daar dragen moeders hun kinderen voor zich op hun buik. Dan heeft het kind zijn armpjes om moeders hals geslagen. En moeder houdt haar armen onder het kind. In het begin houdt het kind zijn armpjes stevig om moeders hals. Maar na een tijdje valt het kind in slaap en de armpjes laten los. O, als moeder los zou laten, zou het kind zo op de grond vallen, zou ze het kwijtraken. Maar moeder houdt het kind vast. Ook als het kind loslaat. Ja, dacht Mc Cheyne, zo draagt en bewaart de HEERE de Zijnen. Zij slaan hun armen Christus' hals, maar worden moe en hun greep verslapt. Maar Christus draagt hen en blijft hen dragen. Zo kom ik thuis.

Amen